

Hørings svar

Fra ansatte ved Masterprogrammet på Den norske filmskolen

Innledning

Vi oppfatter det innledningsvis som viktig å være tydelig i forhold til anbefalingen om å fusjonere de to fakultetene.

Rapporten ikke gir grunnlag for å kunne vedta endring i dagens fakultetsstruktur på et kvalifisert grunnlag.

Utredningsarbeidet er usystematisk og udokumentert. Man har ikke forklart behovet for endring, ikke definert kvaliteter som skal ivaretas eller kvaliteter man søker, status ved skolene er feilaktig beskrevet, konkretiseringsnivået i den foreslåtte strukturen er for lavt til at man kan overskue konsekvensene ved innføringen, alternative løsninger til anbefalingen er ikke undersøkt, mulige negative (og positive) konsekvenser ved endringer er ikke undersøkt tilstrekkelig.

Først og fremst mangler det et problem å løse.

Vi svarer for ansatte på masterutdanningen, og som ansatte på DNF: Et eventuelt vedtak om sammenslåing med bakgrunn i den leverte rapporten vil være å utsette det som i dag er en skole på høyt nasjonalt og internasjonalt nivå, for høy risiko.

Kritikk av HINN-ledelsen

Vi vil først rette sterk kritikk mot HINN-ledelsen ved styret og rektoratet, for måten prosessen er satt i gang og ledet på. Det at utredningsprosessen ble dårlig og at rapporten er svak, handler mye om utgangspunktet. Noe som igjen har satt DNF i store problemer.

HINN-ledelsen kjenner godt til at DNF-miljøet tidligere har forstått det som best at DNF å ikke slås for tett sammen med det fagmiljøet som i dag utgjør TV-skolen. Dette har vært den gjeldende forståelsen helt fra planleggingsgruppens innstilling i 1996.

Når man da setter i gang et åpenbart kontroversielt utredningsarbeid med kort frist og to nyansatte dekaner som ikke har rukket å gjøre seg kjent med sine respektive skoler og fagmiljøer, kan ikke det oppfattes som noe annet enn et ønske om å overkjøre eventuell motstand internt i skolemiljøene.

Situasjonen var ekstra vanskelig på DNF: Vi sto (og står fremdeles) i en stor og meget påkrevet revisjon av BFA- og MFA-studieprogrammene parallelt med at vi utviklet et samarbeid om ph.d.-program. I tillegg er det reist spørsmål ved lokalisering av driften både på kort og lang sikt, som også krever mye arbeid for å finne løsninger på. Disse prosessene vil være avgjørende for skolens fremtidige identitet og for kvaliteten ved studiene. Når DNF har kastet nærmest alle baller i luften oppstår spennende muligheter, men det er også en ustabil situasjon. Man risikerer å ta dårlige beslutninger om ikke ballene tas ned i en ordnet rekkefølge.

Med dette bakteppet, er det mer enn vanskelig å forstå hvordan HINN kan oppfatte at de prioriterer det audiovisuelle fagfeltet ved institusjonen, ved å trosse DNFs ønske om å få ferdigstille disse interne prosessene før man kan møte spørsmålet om samarbeid og fakultetsstruktur. Styret skriver i styresak 14/22 at de ønsker at høgskolens audiovisuelle utdanninger skal bli en premissleverandør internasjonalt og «For å gjøre dette mulig er det viktig å gjøre de rette grepene.»

Rammene som ble satt for utredningsarbeidet er ikke å gjøre de riktige grepene.

Styre og rektorat bruker makt for å tvinge DNF inn i en for oss uholdbar situasjon. Uten å kunne gi forståelige begrunnelser for hvorfor dette er nødvendig. Det fører selvfølgelig til uro og konflikter i skolemiljøet.

En viktig årsak til den skadelige utviklingen av interne konflikter på skolen er med andre ord en følge av HINN-ledelsens manglende evne til å ta imot signaler fra DNF, som dessverre vitner om at HINN i dag fremstår som et dårlig vertskap for landets fremste utdanning til filmsektoren.

Konkrete mangler ved rapporten

Som følge av det usystematiske arbeidet med rapporten opplever vi at det er mange ting som skulle vært belyst i en god utredning. Vi nevner bare noen eksempler her:

Dagens tilstand

Vi savner en undersøkelse av hvilke faktorer ved de ulike studietilbudene ved DNF og AMEK, som er avgjørende for den eksisterende kvaliteten eller avgjørende for evt. problemer. Dette vil være et nødvendig og sentralt grunnlag for å kunne vurdere konsekvenser av mulige endringer.

Skolemiljøenes reaksjoner

Vi savner også en undersøkelse av de forskjellige skolemiljøenes reaksjon på den overordnede bestillingen fra styret og rektoratet, på prosessen og på forskjellige konkrete forslag til endringer. Dette vil gi gode innspill i utredningsarbeidet, ikke minst avdekke utfordringer man står overfor.

Forskjeller og likheter ved skolene

Vi savner en utredning av forskjeller og likheter mellom de tre involverte skolene, som grunnlag for å kunne vurdere verdien ved ulike samarbeid. I styret ved HINN er det gitt uttrykk for at DNF og AMEK burde kunne samarbeide mye tettere fordi studiene arbeider med samme språk og teknologi. Rapporten tar på samme måte utgangspunkt i likheten mellom skolene på et språklig og teknologisk nivå, noe man kan si er en overflatisk likhet, og i det at vi alle arbeider med fortelling. Men også fortelling er å se på som et verktøy, der bruken kan være svært ulik.

Det er nok en oppfatning hos mange ansatte ved Den norske filmskolen at kvaliteter som høy inntakskvalitet, individuell talentutvikling som følge av lavt studenttall og høy lærertetthet, og kunstfaglig undervisningsmetodikk, kan føre til et avgjørende og grunnleggende pedagogisk skille mellom DNF og TV- og Spillskolen, et skille som veier tyngre enn likheten ved at vi bruker samme språk og teknologi.

I dag har vi et godt samarbeid med Norges Musikkhøgskole og vi utvikler samarbeid med KHIO, der vi opplever stor likhet i pedagogikk, alle steder ligger fokus på individets utvikling av kunstnerskap, noe som legger til rette for svært relevant faglig utveksling mellom studentene. Vil dette være tilsvarende for samarbeid mellom DNF, TV- og spillskolen?

Dette er ikke undersøkt.

Derfor har man heller ikke kunnet vurdere hva slags, og hvilke eksempler på samarbeid som kan føre til god effekt for begge eller alle samarbeidende parter.

Skoleautonomi

Vi savner en bedre utredning av autonomispørsmålet.

En eventuell fakultetssammenslåing med én dekan er nødt til å føre til tap av autonomi for DNF. Det er umulig å forestille seg en dekan for et nytt felles fakultet, uten at vedkommende overtar noe eller mye av det ansvaret og den beslutningsmyndigheten som i dag ligger hos DNFs dekan.

Rapporten underkjenner betydningen av denne endringen og hevder at et samlet fakultet ikke vil innebære tap av autonomi for den enkelte skole.

Rapporten anerkjenner at det er en «frykt» blant DNF-ansatte for tap av autonomi, men undersøker hverken hvilket rasjonale denne frykten kommer fra, eller hva autonomitapet kan eller vil innebære. Det er også uheldig at rapporten omtaler de DNF-ansattes problematisering av en endret dekansituasjon som et emosjonelt problem for den som problematiserer endringen (frykt).

Det reises tre vesentlige spørsmål.

1. Vil rekrutteringen av en dekan til et felles fakultet for film, tv og spill, kunne føre til at man ansetter en person med en annen faglig profil og interesse enn om man ansetter en dekan for DNF alene? I så fall vil man måtte regne med at vil få følger for den langsiktige utviklingen av de tre skolene. Spørsmålet er ikke drøftet godt nok i rapporten, og det er fremdeles viktig å få avklart dette. I denne sammenhengen vil det blant annet være avgjørende hvilken kompetanse som kreves av en dekan, hvordan søkere vurderes og av hvem. For oss DNF-ansatte er det f. eks. avgjørende å avklare spørsmålet om kunstfaglig kompetanse.
2. Vil tapet av dagens direkte adgang til rektoratet, føre til redusert mulighet for å ivareta DNFs kvalitet i HINN-systemet? Dette er ikke godt nok undersøkt eller drøftet.
3. Vil to dekaner gi sterkere stemme til det audiovisuelle fagmiljøet enn én dekan? Dette er et sidespørsmål til spørsmålet om autonomi, men relatert og også viktig, fordi det handler om muligheten for å ivareta DNFs interesser i forhold til andre interesser i HINN. Argumentet for å ha to dekaner er åpenbart, kvantiteten. To personer i ledergruppen vil utgjøre en større prosent av massen. Argumentet for at én dekan vil ha større gjennomslagskraft er at denne da vil representere en større masse alene. Vi anser denne kraften som mindre verdifull enn den man får ved å være to dekaner, siden et sammenslått fakultet fremdeles vil være et relativt lite fakultet i HINN-systemet.

Rapporten viser til flere samtaler med dekan Frode Thorsen på KMD ved UiB. Vi skulle gjerne se referater fra disse, fordi det kunne være interessant å se hvilke spørsmål som ble drøftet. Men i det store spørsmålet om fakultetssammenslåing savner vi uansett både innhenting av erfaring fra et større felt, og pro et contra-analyser av helt konkrete fakultetsmodeller.

Man burde også kartlegge tidligere interne erfaringer ved å referatføre intervjuer med tidligere rektorer ved HINN og tidligere dekaner ved de involverte skolene, man burde tilsvarende innhente erfaringer fra andre små fakulteter i store institusjoner, fra andre fakulteter som har gjennomgått fusjoner, og man burde om mulig undersøke virksomheten ved flere sammenliknbare institusjoner enn bare KMD ved UiB.

Gevinst og tap ved felles teknisk-administrative enheter

Vi savner en utredning av gevinst og tap ved å lage felles administrative enheter og felles teknisk pool. Det er åpenbare tap ved å lage større enheter, som ikke er drøftet og veiet i dagens rapport, som f. eks. tap av nærhet til studenter, som har konsekvenser for skolens fleksibilitet vis-a-vis studentene, som igjen innvirker på studenters læringsmuligheter og studiekvalitet etc.

Økt samarbeid

Det er ingen gitt sammenheng mellom en fakultetsfusjon og økt faglig samarbeid mellom skolene.

Vi oppfatter det som sannsynlig at sammenslåing av de to fakultetene vil kunne forenkle det administrative arbeidet på ph.d.-nivå isolert sett, men det er ikke godt argumentert for at ett fakultet vil føre til større faglig utveksling enn det vi ser i dag med to fakulteter som samarbeider om ph.d.-programmet. Det er mulig man kan redusere sårbarhet ved sykdom ved å samle teknisk-administrative ressurser, men det må stilles spørsmål ved de pedagogiske gevinstene ved et slikt samarbeid. Det er vanskelig å se at en fakultetssammenslåing skal medføre samarbeid på master- eller bachelor-nivå, som ikke like gjerne kan komme med to fakulteter. I dag er AMEK et argument *mot* ideene om at fakultetsstruktur har positiv betydning, siden ansatte ved TV-skolen sier de samarbeider mer med DNF enn med Spillskolen. Samarbeid bør uansett vokse frem som følge av ønske eller behov. Vi ser jo også at alle involverte skoler ustoppelig utvikler nye samarbeid, både internt på HINN og eksternt. Dette er ikke noe som er avhengig av omorganisering.

Det er heller ikke gitt at sammenslåing til ett fakultet vil øke samarbeidet mellom ansatte i teknisk-administrative stillinger. Dette vil være avhengig av fakultetsorganiseringen og burde vært utredet bedre, før man kan si at et økt samarbeid på TA-nivå vil føre til bedre kvalitet for utdanning, forskning og kunstnerisk utviklingsarbeid.

Konklusjon og anbefaling

Vi kan som nevnt innledningsvis ikke se at rapporten kan brukes som beslutningsgrunnlag for noe vedtak.

Vi anbefaler at styret eller rektoratet går tilbake til start og begynner med en ordentlig problembeskrivelse, som inkluderer en grundig beskrivelse av dagens kvaliteter og problemer ved den enkelte skole. Det er avgjørende at man finner ut om det finnes et problem. Dette bør gjøres i tett samarbeid med både dekaner, fagmiljø, TA-ansatte, studenter og eksterne aktører.

Hvis man ønsker å gi DNF de beste muligheter for å bygge kvalitet, må man også la skolen få gjennomføre sine interne prosesser med studierevisjon og lokaliseringdiskusjon, før en eventuell ny utredning.

Oslo, 15.09.23

Fagstab

Arild Andresen Frederik Hestvold Sara Johnsen Siri Langdalen

Troels Linde Lotte Mik-Meyer

Administrativ stab

Linn Høglund Charlotte Midtbø

Teknisk stab

Pedro Zapata Hagen Sindre Sæbø